Ч. 236 Пятниця 20 жовтня (1 падолиста) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Повитанє Єго Експ. П. Намістника кн. Евстахія Санґушка.

Ві второк дня 29 с. м. обняв своє становище новоіменований ц. к. Намістник Галичини кн. Евстахій Санґушко, а в середу відбуло ся єго повитанє. В сали сесийній ц. к. Намістництва зібрали ся по десятій годині перед полуднем урядники Намістництва зі своїми шефами попереду, а Вп. Пан Віцепрезидент Іван Лідль промовив в імени всіх присутних слідуючими словами:

Екселенциє, Сьвітлий! Именем моїм і цілої ґремії урядників Намістництва маю честь повитати Вас, Сьвітлий Князю на високім становищи, на котре Вас покликала ласка Найясн. Пана; витаю Вас Екселенциє уклінно, яко нашого Зверхника. Цілий край признає Вашу Сьвітлий Князю знамениту і повну посьвячення діяльність яко Маршалка краєвого, окружає Вас глубокою честию і вдячностию. Ті самі чувства наповняють і нас, урядників. Зволльте Екселенциє приняти ласкаво вираз тих чувств, котрі суть порукою, що рівнож як за часів достойного Вашого попередника, з ревностию і витреналостию будемо працювати під Вашим проводом і ділати на пожиток держави і краю. Маю надію, що не відмовите нам своєї ласки і довіря, о котрі найусильнійше просимо.

Є. Експ. п. Намістник відповів:

„Дякую Вам, поважані Панове, що прибули-сте мене повитати і зложити мені бажаня яко ново покликаному волею Найяснійшого Пана Намістникови Галичини. На тім самім місци пращали Ви Панове недавно Намістника, котрого щира любов краю, незвичайна ініциятива, енергія і сила праці були важним чинником краєвої адміністрациї. Убуток тої сили, тої ініциятиви, есть для краю безперечно стратою. Задачею нашою Панове, так Вашою, як і моєю, есть, щоби адміністрация краєва і край взагалі не зазнали шкоди із сеї страти. Не сумніваю ся, що будете Панове з рівною ревностию і з тим самим посьвяченєм як доси, працювати дальше для добра краю. Буду від Вас, Панове, так само як мій попередник жадати точности не лиш в сповнюваню Ваших обовязків, але також в береженю тих форм, котрі всі мають свою досьвідом випробовану рацию бити, а від котрих тим менше вільно мені відступити, що я сам доси в уряді не служив. Буду старати ся удержувати з Вами як найблизший контакт особистий, бо звістно мені, як важним есть обовязок настоятеля, коли може з данім случаю особисто нераз не лиш вказати на похибки, але також, що може ще важнійше оцінити заслуги і признати совістну працю.

Можете Панове бути переконані, що уважаю собі за честь, що я вступив в громаду урядників. Задачею Вашого житя єсть служити Наймилостивійше пануючому нам Монарсі зі самовідверженєм, працювати з напруженєм сил для добра суспільности, що так скажу, без імени, як вояк, котрий для чести прапора і ідеї, котру тойже репрезентує, наражає своє здоровлє і житє нераз без хвали для себе. Тому то цiню собі високо честь ношеня того мундуру, котрий повинен бути і есть знаменем почутя чести і обовязку, вірности даному приреченю, сиирної праці для добра державы і краю. Завіряю Вас, що честь і судьба стану урядничого взагалі, як також кождого з Вас окремо живо мене будуть обходити, і що знайдете в мені покровителя, кілько разів буде розходити ся о Ваше добро.

Опісля приймав Є. Експ. кн. Намістник краєву Раду шкільну. П. Віцепрезидент краєв. Ради шкільної др. Бобжиньский представляючись з членами тоїж Ради підніс, що краєва Рада шкільна завдячувала богато богато прихильному підпираню своїх справ зі сторони князя, яко Маршалка Сойму краєвого і Виділу. В тім часі довершила ся важна реформа законодайна на поли народного шкільництва, і межи нею а Виділом панувала як найбільша гармонія. Краєва Рада шкільна глядить длятого витаючи Князя яко свого президента з повною надією в будучність.

Є. Експ. кн. Намістник відповів на то:

Дякуючи за слова повитаня, котрі почув я з уст поважного Пана Віцепрезидента Бобжиньского в імени краєвої Ради шкільної можу поважаних Панів завірити, що ціню собі то високо, що буду міг брати участь в єї нарадах. Ту інституцию, так важну для краю, завдячуємо ласці Наймилостивійше нам пануючого Цїсаря. Витворила она нинїшнє наше шкільництво, котре в послідних літах під знаменитою управою поважаного Віцепрезидента Бобжиньского виказує незвичайні успіхи. Именно піднесено справи глубшої натури, від котрих залежить вартість школи і єї вплив на суспільність. Богато вже зроблено — дуже богато позістає ще до роботи, бо урядженє шкільництва середного і народного, не лиш у нас, але в цілім цивілізованім сьвіті, в виду величезного розширення поля знаня, есть в стадиум творення. Понимаючи в повні велич і важність задачі краєвої Ради шкільної, буду впливати на під-

---

10)

З ЧАСУ КОМЕТИ.

(Повістка з моравского села. — З ческого — А. Г. Сокола).

(Дальше).

Пан-отець бере записну книжку і заповідає, коли буде вечірня, питає відтак, котрого дня і за кого буде читана чи співана служба Божа.

Потім бере книгу з оповідями. Єї червоні окладинки пізнає вже з далека побожний нарід.

Хвиля шепоту: „Ганишаківна і Мартин Флінтів!“ — „Хороша дівчина!“ — „Іде за него лише для его богатства!“ — „Ей ні!“ — „Так, так!“ — „Тихо, тихо!“ — „Пст!...“

Велика тишина.

— Тепер учуєш! — бурмотить старий Вавра і усьміхає ся. Гадає о Йосифі.

Пан отець отворив книжку і читає сильним голосом:

— Подає ся до відомости честних парохіян, що в стан супружеский наміряють вступити: Мария, дочка Вартоломея Ганишака, господаря з Мезирки; бере собі за мужа Йосифа, сина Матія Babри, властителя посі — ло — сти —

Дальше вже не міг читати.

Пронизаючий крик роздав ся зпід проповідниці і в млї ока побігли жінки на те місце, щоби чутити молоду дівчину, що нагле зімліла.

— Моя дитинко, моя Марисе! — відзиває ся крик налäканої жінки в лавках по лівій стороні.

А третий викрик доносить ся з иншої сторони:

— Дядьку, тітко, чуєте? То не може бути — она не йде за Вавронього, за мене йде, за мене, Мартина Флінтового!

Роздає ся голосний сьміх а відтак остре напімнене:

— Тихо, та ж ви в церкві!

Ганишак і Вавра стоять напротив себе — если-б то не сьвяте місце, кинулись би оба з лютостию на себе.

— Ви безбожнику, що ви зробили! — сопить Ганишак.

— Ви жебраку, як ви сьміли! — відповідає Вавра.

Сьміх, шепіт, гомін, крик, плач — довкола заколот. Орґаніст на хорі хоче як найскорше втихомирити церков, зачинає грати пісню і сам співає сильним голосом. Нічого не помагає: ніхто не знає, якої він грає, кождий співає своєї, а між тим все ще роздає ся сьміх, крик, голос Мартина Флінти, котрий горлає, що то не сьміє бути, пискіт і плач жінок — нечуваний заколот.

Однако Йосифови стало якось дуже тяжко на серци, коли побачив, що наробив своєю легкодушностю.... Не міг довше устояти в церкві і вийшов та пустив ся до ліса.

Старий пан-отець на проповідници немов заголомшений. Протирає очи, заглядає до книжки, хотів пересьвідчити ся, чи не помилив ся, чи добре читав.... Нічо' не помагає, читає, що написане....

Вкінци прийшов до себе.

— Любі діти в Христі! — кликнув відтак голосно. — Утишіть ся!

Довго тревало, заки настала тишина.

— Перед хвилею стала ся в тім храмі Божім, на посьвяченім місци страшна річ! — говорить старенький пан-отець голосом, що пронизує всі серця як острий меч і приголомшує всі души вірних немов труба судного дня.... — Людска злоба дійшла вже до крайности, міра гріхів переповнила ся! Де злочин відважує ся на то, що чоловікови має бути найсьвятійше, там вже не помагають картаючі слова. Час, всемогучий Боже на небесах, котрого одиноким словом повстають сьвіти і знов в нїщо обертають ся, найвисший час, щоби Ти підніс мітлу Своєї справедливої кари, і щоби покарав то нужденне поколїнє червяків, котре в своїй мерзости насьмiває ся вічно з Твоєї сили і відкидає ознаки Твого гніву та не звважає на них!... О! памятай безбожний роде, що Бог сильний і страшний в своїм гніві і в мести своїй! Памятай, що має громи і огнені комети, і що за заслужену кару сильна звізда небес змете тебе з поверхні землі і вкине у

властні мені власти політичні, щоби підпирали ту задачу в цілім краю.

Опісля принимав п. Намістник капітули всїх трох обрядів. На чолї руской капітули в неприсутности Впреосьв. Митрополита Сембратовича, котрий перебуває тепер в Римі, станув Впр. о. крилош. А. Петрушевич. Відтак явила ся ґенераліция корпуса львівского з командантом корпуса ґен. ґр. Шуленбурґом на чолї і команда жандармериї під проводом полковника Уле. Наконець витали п. Намістника і представлялись ему: ґремія радників висшого суду краєвого; президия суду цивільного і карного; ґремія старшої Прокураториї і Прокураториї; ґремія Дирекциї скарбу, Прокураториї скарбу; Дирекция полїциї і прочі уряди а наконець настоятельство жидівскої громади і консуль росийский.

З Ради державної.

На передвчерашнім засїданю Палати послів раджено насамперед над численними петициями. Петицию бувшого учителя школи народної Даниковича в Вишкові о реактивоване відступлено Правительству до розваженя і до можливого увзглядненя. Подібно поступила Палата з петициєю Андрія Плошая в Тучап о признане пенсиї при зелїзници Кароля Людвика. Петицию громади Зачина о зміну напряму гостинців відступлено Правительству без інструкциї. Петицию господаря Моха з Маковиска під Ярославом о поміч в спорі правнім відступлено Правительству до розслїду і відповідного зарядженя. Петицию ад'юнкта повітового суду Турчака в Станїславові о реактивоване, відступлено Правительству до відповідного полагодженя. Петицию греко-кат. пароха Іл. Солтикевича в Ботельці нижній о підмогу з причини елементарних шкід відступлено Правительству до оцінки і можливого увзглядненя. Петицию громади Висоцка о охорону домашного промислу (виріб полотна на мішки) відступлено Правительству до можливого увзглядненя з візванем, щоби запевнено громаді збут еї виробів через закупно полотна на потреби тютюнового заряду або в який будь инший спосіб.

По полагодженю петиций приступила Палата до нарад над справозданем карної комісиї о ухвалах, які повзяла Палата панів в справі закона о фальшованю средств поживи. Перед приступленем до подрібної дискусиї, заявив правительственний комісар, шеф секциї Пляппарт, що Правительство уважає переважну часть змін і поправок, які ухвалила Палата панів, за уліпшене того важного і потрібного закона, котрого скорого полагодженя Правительство горячо бажає. Пос. Пінинський сконстатувавши з вдоволенем, що закон не найшов в Палатї нї одного противника, оправдує зміни пороблені комісиєю і промавляє за принятєм закона. На тім перервано наради. Подрібна дискусия розпічне ся нинї. Пос. Гофман-Велленгоф поставив нагле внесене, щоби Правительство предложило ще перед Різдвом новелю до промислового закона. П. Мінїстер торговлї бар. Глянц заявив, що Правительство узнає незвичайну вагу справ промислових, котрим присьвятить як найпильнїйшу увагу. Правительство приступає до тої задачі в тім пересьвідченю, що вже сам інтерес Держави вимагає витвореня, скріпленя і удержаня сильного і самостійного стану промислового, бо в той спосіб підпирає ся найуспішнійше розвиток і добробит працюючих верств (оплески). При тім також треба мати взгляд на загальний суспільний орґанізм і зважати пильно на те, щоби не була загрожена спосібність конкуренциї зависима від нашої сили продукцийної. П. Мінїстер має то пересьвідчене, що головним услівєм успішного розвитку австрийских відносин економічних есть солїдарне співділане всїх чинників, котрі в тім інтересовані, щоби вироблювано добрі товари і щоби лиш такі а не инші були предмети торговельного обороту. Для тих чинників есть в Австриї може більше поля до дїланя, як де инде, они можуть легко попри себе істнувати і взаїмно доповняти ся. Однако подробиці тих всїх справ такі важні, що конечне есть точне перестудиоване відносин, які тут заходять. П. Мінїстер не має нїчого против наглости внесеня і надіє ся, що незадовго буде міг предложити проект згаданого закона, але на певно не може обіцяти, чи то стане ся ще перед Різдвом. По тій промові Палата ухвалила наглість внесеня і внесене само. Слїдуюче засїдане відбуває ся нинї.

Перегляд полїтичний.

Росийский мінїстер внутрішних справ Дурново іменований презесом комітету мінїстрів, а его місце обіймив дотеперішний помічник мінїстра внутрішних справ Горемикин. Мінїстер Дурново походить зі шляхти чернигівскої ґубернії і числить тепер 65 лїт.

З ватиканьских кругів доносять з Риму до Polit. Corresp., що Папа відступив від первістного наміру іменованя вже на найблизшім консистори при кінци падолиста с. р. або з початком грудня нунциїв в Парижи, Мадриді, Лисбонї і у Відни і то іменоване наступить аж на веснї 1896 р. Натомість певна річ, що на найблизшім консистори будуть іменовані кардиналами: князь епископ Зальцбурґа Галлер, митрополит Сембратович, апостольский делеґат в Вашинґтонї Сатоллї, епископ з Анкони Манара, нунций в Ріо де Жанейро Ґотті та один іспаньский і двох француских пралатів.

Новинки.

Львів дня 31 жовтня 1895.

— **На будову нової гр. кат. церкви в Чернівцях** відступила рада громадска даром місце при ул. Семигородскій недалеко міского огорода під услівями, що приходство при церкви мусить бути одноповерхове, всї пляни мусять бути предложені маґістратови до потвердженя і будова мусить бути готова до 6 років.

— **Дарунок 100.000 зр. бук. щадничої каси.** „Тїснїйший видїл" бук. щадничої каси рішив з нагоди 50-лїтного ювилею панованя нашого Цїсаря дарувати 100.0000 зр. на будову інституту

вічну пропасть! Дрожи, безбожний роде, дрожи перед Божою карою!...

Голосний плач, стогнаня і вздохи відзивали ся в цїлій церкви.

— Громи і комети!

— Ісусе Христе!

— Боже буди нам милостив!

Сьвященик зійшов з проповідницї, розпочала ся служба Божа. Але яка то була служба! Всьо зворушене, налякане, приголомшене. Дяки не можуть сьвященикови служити і лиють ему на руки вино замість води та дзвонять, коли не мають дзвонити, орґанїст на хорі не може грати, церковний дїд забув порушати міхами, нарід в церкві на долинї забув співати....

Сьвященик відправив службу Божу з великим поспіхом.

Люди висипали ся з церкви. Налякані, тремтячі всї; жінки заплакані трясли ся на цїлім тїлї.

Вавра з жінкою від'їхав скоро до дому.

Ганишак вів дочку, котра й доси не отямила ся цїлком від омлїня.... Жінка напів мертва ішла за ними і плакала та нарікала.

— Боже мій, чим ми Тебе так прогнївили, що Ти нас так страшно покарав!

А Мартин з гнївом кусав свою нову шапку і бурмотів:

— Коби я був то знав, то радше був би лишив ся дома. Я так тїшив ся, що буду мати оповіди, а тепер маєш!... Але я їм дам!

Злий настав день, зла розпочала ся доба і для Послович і для Мезирки.

VIII.

— Марисю! Ти то можеш направити; підеш до пан-отця, поцїлуєш его в руку і скажеш, що хочеш мене а нікого иншого на сьвітї! — відзиває ся плаксиво Мартин.

Але Марися вже не може усьміхати ся; обтирає сльози з заплаканих до червена очий і кидає на Флїнту погляд повний гнїву і погорди, так що Мартин боїть ся і уступаючи зі страхом на десять кроків від неї кричить заєдно: Тїтко, дядьку, боронїть мене; она вже знов!

Ганишакова будить ся від того крику з дрімоти, котра еї, щасливу жінку, не опускає навіть в тій сумній порі — поглядає на Мартина, а відтак на Марисю, починає плакати і відзиває ся:

— О, Бартку, чоловіче, ти тому винен! Твоя упертість....

— Лиши мене, жінко, бо одурію! Не знаю, де менї голова стоїть і доси не можу поняти, як то стало ся....

— Ах, вже стало ся, що поможе знати як. І кара Божа вже висить над нашими головами!

— Проклятий рід Ваврів! Карай его Боже!

А подібно діє ся і в Пословичах.

— Матію, ти тому причина! Як би ти не був такий завзятий, не було би нїколи до того прийшло! — нарікає Вавра.

— Мовчи жінко, бо ще розлючу ся — а то менї не пристоїть!

— І як лиш щось такого може стати ся, мій ти милий Боже! — плаче жінка дальше.

— Як? Сам питаю ся як? Але нїхто о тім не знає; сьвященик каже, що того до книжки не писав, церківник повідає, що найшов вже то в книжцї написане і гадав, що сьвященик сам записав оповіди — а конець такий, що нїхто нїчого не знає, а ганьба є. Встид людям казати!

— Ох, коби то лише встид! Але то нещасте, та кара Божа. Я вже навіть не можу дихати — цїла трясу ся!

— Ех, та чей так зле не буде! — говорить несьміло Вавра.

— Як не зле! Ті знаки, ті сни — то нїчого доброго не віщує! Три рази раз по раз снилась менї чорна кітка, а нинї рано, заки ми вийшли до церкви, перебігла два рази лиш сюди і туди по сїнях....

— Правду кажеш! — лепетїв Вавра вже наляканий. — І мене вже кілька ночий переслїдують страшні сни: заєдно снить ся менї, що не маю нїякого апетиту на їду! А та миш, та миш! Два рази, кажеш, бігла через сїни?

— Ая, два рази! Десять раз що найменше, а при тім заєдно якось так злобно на мене дивила ся, що я аж душі в собі не чула.... Ах, Боже, Боже, цїла трясу ся зі страху. Скоро лиш появить ся яка хмарка на небі, то вже находить на мене величезний страх, бо здаєть ся менї, що то вже мітла божого гнїву валить ся на нас! Ох, пан-отець говорив то нинї.... А то ми, ми так Господа прогнївали і его кара нас перших досягне! Матію, чуєш, Матїю!

— Ех, — стогне Вавра — я плакав би над тим, але то менї не пристоїть!...

І такі розмови повні страху і тревоги ведуть ся в кождім домі в Пословичах і в Мезирцї.

По улицях стоять люди громадками і живо розмавляють.

— Кара Божа!

— Нї, такого ще нїхто не чував як сьвіт сьвітом.

— Страшно!

— Господь нас тяжко покарав!

— Пан-отець нам то цїлком ясно приповів....

— Тут вже не можна сумнївати ся!

— Матїнко небесна, хорони нас від того нещастя!

— Але вкінци що ми тому винні?

— Бо й правда! Що ми зробили?

— Ах, з невинним мусить терпіти і винний!

— О, Боже!

— Той Вавра! Той Ганишак!

— Ось куди веде людска гордість!

— Неприязнь і завзяте!

— На них, на них повинен би упасти Божий гнїв і справедлива кара.

— Нещастні ми...

І в кождій хатї всї пригноблені, налякані,

для сліпих з тим услівєм, щоби передовсім темні міста Чернівців знайшли там поміщене. Заразом рішено на випадок, що краєвий сойм не прийме того услівя або „ширший видїл“ не згодить ся на той дар, призначити тих 100.000 зр. на иншу добродійну ціль з нагоди ювилею панованя Цїсаря.

— Руске товариство задаткове „Поміч“ в Теребовли увійшло вже в житє, розпочавши свою діяльність з другою половиною минувшого місяця.

— В комнатах „Рускої Бесіди“ в Терноподи відбудуть ся в днях 3-го і 10-го н. ст. падолиста с. р. вечерницї з танцями. Стрій для дам візитовий, для мужчин балєвий. Початок о годині 8 ій вечером. На вечерницї сї запрошує Вп. членів Бесіди і гостий — Комітет.

— Для курців треба занотувати потїшаючу вість. Коли новий міністер фінансів др. Білиньский принимав всїх урядників, заявив шефови тютюнового відділу, що цигара суть добрі в Австриї, бо дотеперішні міністри їх курили, але він єсть прихильником папіросів, а сї доси не були дуже добрі. З того висновують, що др. Біліньский постарає ся о добрі папіроси, щоби курцї мали за свої добрі гроші також добрі папіроси.

— Доповняючий вибір одного члена ради повітової в Сокали з групи більших посїлостий відбуде ся дня 4 грудня с. р.

— Карний процес против Володимира Дзюбанюка, о котрім ми вчера писали, в справі фальшованя вкладкових щадничих книжочок в „Народній Торговли“ протягнув ся аж до вчера вечера. Трибунал на основі вердикту судиїв присяжних, котрі потвердили вину Дзюбанюка, засудив обжалованого на 1 рік вязницї і зворот коштів судового поступованя, а Стшетельского і Аштову увільнив від обжалованя.

— На повішенє засудженого карним судом в Самборі столяря Івана Василева за убийство вітчима, помилував Цїсар від кари смерти, а найвисший трибунал виміряв ему натомість кару 20-лїтної тяжкої вязницї.

— Нещасливі пригоди на Буковинї. Півторалїтна датина Магдалини Козманюк з Баїнчо впала з печи в котел з горячою водою і так сильно попарила ся, що за кілька годин померла. На робітника Александра Ковалюка з Францталю повалили ся складжені дрова і розбили ему голову, так що Ковалюк на другий день помер. — 14-лїтний Антін Симонюк з Горячи ловив в Прутї рибу і впав у воду. Доси его труна не знайшли. — 15-лїтний хлопець Антін Баган з Сольки їхав оногди фірою, а на горбку перевернула ся фіра і вдарила его так сильно в голову, що він по страшних муках за кілька годин помер.

— Холєра. Стан холєри в краю з дня 29 с. м. представляє ся в такий спосіб: В повітї борщівскім в Мушкарові і в повітї чортківскім в Скородинцях полишило ся на дальше в лїченю по одній особі. — В повітї Каменецким в Радехові лишила ся з попередних днів 1 особа недужа, занедужала 1, умерла 1, лишила ся в лїченю 1 особа. — В Перемишли остає на на дальше в лїченю 1 особа. — В повітї сокальскім в Бишові остала 1 особа в лїченю, а одна виздоровіла. — В тернопільскім повітї в Буцневі лишили ся з попередних днів дві недужі особи, занедужала одна, виздоровіла одна, остають на дальше в лїченю 2 особи; в Лучках полишила ся 1 особа недужа, занедужала 1, померла одна, лишає ся в лїченю 1 особа; в Кривках занедужали 4 особи, остають на дальше в лїченю 4 осіби; в Острові остало з попередних днів 5 недужих осіб, умерла 1, остають на дальше в лїченю 4 особи; в Тернополи остає в лїченю 1 особа; в Воли мазовецкій полишили ся з попередних днів 2 особи, виздоровіла 1, умерла 1. — В повітї теребовельскім в Варваринцях остала з попередних днїв 1 особа недужа, занедужали три, померли 3, остає в лїченю 1 особа; в Застїночах лишило ся з попередних днїв 2 недужих, котрі остають в лїченю; в Зубові було 2 недужих і ті остали на дальше в лїченю. — Разом лишило ся в лїченю з попередних днїв 21 осіб, занедужало 10, виздоровіли 3, померло 7 осіб, остає в лїченю 21 осіб.

— Страшна повінь навістила полудневу Болгарию. Значна часть піль між Базарджиком і Пловдивом на просторі 12 кільометрів стоїть під водою. Побоюють ся, що вода зірве міст зелїзничий. Вода залила Станимаку одно з передмість Пловдива і зробила страшне спустошенє. Богато домів запало ся. Тепер вода поволи опадає.

— Пригода на зелїзници. Осібний товаровий поїзд, що віз набої з Відня до Антверпії, ударив під Ашенбрук на другий поїзд товаровий, причім погиб на місци зворотничий а кілька вагонів розбило ся.

— З Богородчаньского пишуть нам: В селї Кричка коло Солотвини єсть сьвященикем о. Петрицкий. За его стараньем заложено там крамницю, котра у дяка містить ся. Хоть поводженє крамницї не найлїпше, бо тут тьма тьменна лихварів людий відстрашує всякими способами, аби в крамници не купували, — то все таки красний се обяв і примір для гірских сьвящеників, що-б всї так робили як о. Петрицкий, котрому на сїм місци належну честь складаю. — *Подорожний.*

— Убив свою мачуху. В селї Вителївцї, кіцманьского повіта, вже від довшого часу жили Тодор Куєк з своєю мачухою в незгодї. Дня 20. с. м. вдарив Тодор в сварцї свою мачуху так сильно кійом по голові, що она впала трупом. Куєк зараз пішов до двірника і признав ся до злочину. 52-лїтного убийника увязнено сейчас.

Телєграми.

Прага 31 жовтня. Реалісти оголосили маніфест, в котрім заявляють, що відлучують ся від всїх полїтичних сторонництв і творять власне сторонництво.

Берлин 31 жовтня. Португальский король прибуде тут дня 1 падолиста.

Софія 31 жовтня. На отворенє собраня зарядженє великі средства осторожности, бо побоюють ся хлопских розрухів.

Рим 31 жовтня. Сто руских богомільців прибуло тут під проводом своїх епископів і брали участь в вечерку устроенім в їх честь в Атаназеум.

немов побиті. Нїхто не знає, куди дївить ся, що робить. Нїхто не відповідає розумно на питаня, а як отець запитає матери, що буде нинї на обід, то мати відповідає, що у сусїда Буча отелила ся корова... Але для пустих дїтваків рай — можуть лазити по деревах і робити, що їм подобає ся, нїхто на них не уважає, отець немов би їх не бачив; однако за те бо, а сам не знає за що бідну дитину, що невинно бавить ся на порозї...

І чим дальше тим більший страх і тим більше нарікання.

А в господах, помимо того, що то недїля пополудни, всюди напів пусто, тихо і сумно. Мало гостий прийшло напити ся, забавити ся. Забавити ся? О чім же говорити?

Дармо намагає ся сусїд Шебин, славний пословицкий весельчак; цїлий припас старих і нових дотепів его і веселих приказок нинї не може розсьмішити гостий в господї. І коли навіть з частими натяками на лютуючого господаря повідає, що нинїшне пиво таке, що смакувало би й псам, всьо одно чи здоровим чи нї, бо скажені здалека узїкають перед водою— то й то не розвеселює товариства.

А й карти лежать нинї воткнуті на столї... Коли инде сусїди завзято грають і кождий готовий до вечера програти хоч пять крайцарів і нїчого собі з того не робити — нинїж ас і король мають сьвятий спокій...

Тишину перериває лише дзеньскіт склянок, що їх гостї переставляють з місця на місце і цокають ся ними.

Лиш деколи упаде слово: — Вже наші дідуньо повідали, а їм же прецї іде вже на девятий хрестик, що вже богато річий чули і виділи, але щось такого як нинї у нас стало ся, не чули з роду!

— Ох, страх казати!

— І коби ще той пан-отець не був взивав на наші голови кари Божої...

Четверта година пополудни. Почтовий віз їде через Пословичі, задержує ся коло господи і почтилїон віддає там ґазети.

— Читаймо, може трохи полекшає — говорять люди.

„Читач“ хапає за ґазети. Заєдно радо читає людям, тїшить ся, що уміє ті всї чужі слова, котрих повно в ческих ґазетах, не лише прочитати, але ще їх і розуміє, а як коли наткне ся на таке слово, що при нїм треба трохи язик напружити, то заєдно погляне гордо на слухачів і в его вдоволений усьмішці видне питане: „Або то я хлопець, що? Не знаю, чи хто з вас зумів би так добре читати ті дивні річи“. — Але коли який неспокійний дух питає ся: „Що то є той парлямент, чи лямент або тога ініціятива, палїятива, інтерпеляция“ — то „читач“ забурить ся і відріже гнївно: „Парлямент? Глупе питане: то так як би скавало ся „лямент“, лише що трохи инакше. А тепер не перебивайте мене вже в читаню!“

Але нинї якось ему не іде і кождої хвилї затинає ся, та кожде чуже слово виговорює з таким напруженєм і з такою кислою міною, немов би ковтав незрілі терпкі грушки.

— Га, що то? — кричить нараз перепуджений.

— Що ви там найшли? — питає громада слухачів також вже налякана.

— Зла вість і то як раз нинї, нинї!

— Читайте-ж, ну, що там такого?

— Слухайте!

І читає несьмілим голосом, запинаючись: „*Конець сьвіта.* Цїлком певне потверджує ся донесене, що славний астроном Плянтамур в Женеві відкрив на небі велику комету, котра дня 12 серпня сего року о 12 ій годині в полудне віткне ся з нашою землею і розібє єї на кусні....“

Всї слухачі від зачудованя і страху аж остовпіли.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купуе і продае

всякі ефекти і монети

по курсі данім найдокладнійшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацию поручае:

- 4% листи гіпотечні коронові
- 4½% листи гіпотечні
- 5% листи гіпотечні преміовані
- 4½% листи Тов. кредитового земс.
- 4½% листи Банку краевого
- 4% листи Банку краевого
- 5% облїґациї комунальні Банку крае.
- 4½% пожичку краеву галицку
- 4% позичку краеву галицку коронову
- 4% пожичку пропінацийну галицку
- 5% „ „ буковиньску
- 4½% пожичку угорскої зелїзної дороги державної
- 4½% пожичку пропінацийну угорску
- 4% угорскі Облїґациї індемнїзацийні
- і всїлякі ренти австрийскі і угорскі,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купуе і продае

по цїнах найкористнїйших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймае від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всїлякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученем коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, доставляе нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 80

Для мужчин.

При ослабленю мужескім, хоробі нервів і т. д. сьвідчить мій ц. к. упр. ґальванічний апарат кишеневий, для власного ужитку знамениті услуги. Поручений найлїпше через лїкарів всїх держав. **Через власти санітарні розслїджений.** Нїгде нема нїчого подібного. Найкрасший винаход новочасний. Проспект з сьвідоцтвами в куверті за маркою 10 кр.

І. АВҐЕНФЕЛЬД

Електротехнік і властитель ц. к. привілею. Відень, IX. Türkenstrasse 4. 63

8

ГАЛИЦКИЙ КРЕДИТОВИЙ БАНК

принимае вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовуе їх по

4½% на рік.

С. Спітцер у Відни

поручае

Товари комінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджена для стаен і обор.

На жадане висилаемо катальоґи.

Заступника для Галичини і Буковини

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

Одинокий галицкий фабричний склад інструментів музичних і струн

І. Капралика

у Львові (біля театру)

поручае всякі інструменти і прибори як також **арістони, монопани,** дешевше як всюди. 86

Готель Вікторня

Львів ул. Гетманьска

Комнати з постелию від 80 кр. на добу і більше.

Реставрация в тім самім готелю у власнім заряді.

Пиво лиш пільзненьске поручае ласкавим взглядам

І. Войсе 13

властитель готелю реставрациї.

Бюро оголошень і дневників

приймае

оголошеня

до всїх дневників

по цїнах оригінальних.

С. Кельсен у Відни

поручае

Кльосети з переплывом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджена купелеві. — Вентіляторн. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилае ся катальоґи.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.